

Det er jo helt åbenlyst, at der er en fælles interesse. Der ligger endda to forslag om det. Men vi har også en fælles interesse ud fra, at en lang række af os, som sidder i salen – eller måske ikke sidder her, men som er medlemmer af dette Ting – har været en del af det at leve under den kolde krig. Vi har selvfølgelig en interesse i, at også den epoke, den periode bliver afdækket, og at der bliver forsket i den.

Vi er faktisk i den lykkelige situation, at der er om ikke et hav så et utal af unge forskere, som faktisk har den fordel, at de ikke er part i sagen, er part i den kolde krig, men som kan se på det med friske øjne, sådan at vi kan lære: Hvad gik godt? Hvad gik skidt? Hvorfor agerede vi sådan under den kolde krig, som vi gjorde? Det har vi da en fælles interesse i at få afdækket, på samme måde som man har det i Norge, Sverige, USA, alle mulige andre steder, hvor man forsker i samtidshistorien.

Jeg mener faktisk også, vi har en interesse i det, af hensyn til at vi ikke gentager – det var også det, hr. Høgni Hoydal var inde på – nogen af de fejl og graver de samme skyttegrave, som der blev gravet under den kolde krig, i nutiden.

Det er sådan set det, vi er godt i gang med. Vi er godt i gang med at gentage nogle af de fejl, vi begik under den kolde krig, i forhold til den aktuelle politiske udvikling på globalt plan. Så naturligvis bør vi forske i vores samtidshistorie.

Hvorfor har oppositionen så krævet aktstykket til behandling i Folketingssalen? Jo, det har vi gjort i et forsøg på at være behjælpelig over for ministeren med hensyn til måske at genoverveje, om det er den rigtige måde, man har konstrueret aktstykket på, om det virkelig er det, der afdækker det behov, der er.

Det var sådan set venligt ment, vil jeg sige til ministeren. Og når vi har det i salen, er det, fordi man ikke kan udvalgsbehandle et aktstykke i Finansudvalget. Det kan man jo kun gøre i Folketingssalen.

Hvorfor har oppositionen så fremsat et andet forslag, et forslag om et nordisk institut? Jo, det har vi gjort, ud fra at vi faktisk mener, at der er behov for en særdeles grundig forskning i samtidshistorien.

Regeringen og ministeren har en unik mulighed for at samle hele Folketinget om et forskningsprojekt, som har været så meget diskuteret igennem så mange år. Ville det ikke være en fantastisk oplevelse for en minister at kunne sige, at han med hele Folketingets tilslutning har skruet et projekt sammen om vores samtidshistorie,

som vi kan blive klogere af? Det må da være en fantastisk glæde for en minister, og i øvrigt også for landets befolkning, at der er så stor fælles vilje til det.

Kl. 15.10

Men hvad har vi set i dag? Vi har set en beklemt minister. Vi har set en beklemt ordfører for Venstre. Vi har set en beklemt ordfører for Det Konservative Folkeparti og så har vi set en jublende glad ordfører for Dansk Folkeparti. Det er jo virkeligheden.

Hvorfor har vi en beklemt minister og to beklemt ordførere for Venstre og Konservative? Jo, fordi de godt ved, at det ikke er så god en sag. Og det er jo også derfor, argumenterne var famlende og til tider lidt komiske. Argumenterne spiller overhovedet ingen rolle for Dansk Folkeparti, heller ikke sagligheden i det. Der er bare et projekt, der skal køres igennem.

Det er også fint nok. Det er jo det, man har et politisk flertal til at gøre. Men jeg havde da egentlig forestillet mig, at regeringen og regeringspartierne havde så meget pondus, at de godt ville have lidt seriøsitet ind i projektet. Det har ikke været tilfældet, og det har debatten i dag da også afsløret.

Hr. Langballe startede med sådan et meget florumvundet forsøg på at angribe venstrefløjen ved at sige, at når der er så stor modstand mod aktstykket, er det, fordi der er en desperat modstand for en undersøgelse af den kolde krig, vel vidende at der faktisk ligger et forslag fra oppositionen, som ønsker at gå et spadestik dybere, bruge synergieffekten fra andre lande og oven i købet afsætte flere midler til det.

Sådan en udmelding fra Dansk Folkepartis ordfører kan naturligvis kun komme, enten på grund af uvidenhed, fordi ordføreren ikke har læst oppositionens forslag – det er dokumenteret flere gange under dagens debat, at det er tilfældet – eller fordi ordføreren benytter sig af den form for argumentation, hvor man påfører sine politiske modstandere et argument, de ikke har, og derudfra argumenterer mod oppositionen.

Det er et meget benyttet kneb. Det er såmænd ikke kun hr. Langballe, der gør brug af den form for debatretorik. Det gør statsministeren også i den aktuelle debat om ytringsfrihed, og det gjorde hr. Langballe i øvrigt også. Så på den måde er det blevet en trend blandt magtens mænd i dagens Danmark, at sådan argumenterer man. Men det gør jo ikke sagen bedre. Det understøtter ikke argumentationen, og det gør ikke mulig-